

10 e Kamer

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Nr. 626/05
VAN HET PARKET

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Nr.
VAN HET ARREST

In voortzetting op 29/02/2008 om
9 uur m.b.t. de herstellvordering

8 november 2007

not. 66.21.349/97 van het openbaar ministerie tegen:

Nr. _____, vennoot,
geboren te _____ op _____, wonende te _____.

Beklaagd van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondcigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

1. door op het terrein, gelegen te _____ ten
kadaster gekend onder _____ in
eigendom toebehorende aan _____ de keuken uitgebreid te
hebben en een terras met veranda aangelegd te hebben.

le _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 1
april 1997 tot 15 juli 1997

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te
hebben te _____ in de periode gaande van 15 juli 1997 tot en met
30 april 2000.

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 §1-1° (en §3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 §1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door

namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1

de sub A.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te in de periode gaande van 1 mei 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 2 juni 2003.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 22 april 2005, 11de kamer, recht doende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde wegens de verdenking sub litt. A1 hem ten laste gelegd tot een geldboete van € (75, gedeeld door 40,3399, verhoogd met 1.990 opdecimen =) 371,84 of een vervangende gevangenisstraf van 25 dagen,

Verklaart met betrekking tot de telastleggingen B2 en C de strafvordering niet langer ontvankelijk.

En veroordeelt hem tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op € 117,55, ondebbaar veroorzaakt door het feit onder A1, meer een vergoeding van € 25.

Zegt voor recht dat de veroordeelde verplicht is tot het betalen van een bedrag van één keer € 10 bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd en aangevuld tot op heden, bedrag vermeerderd met vijfenveertig decimen, zij een bedrag van één keer € 55.

Beveelt dat de beklaagde de plaats in de oorspronkelijke staat, dit impliceert :

- het slopen van de wederrechtelijke aangebrachte veranda, terras en keukenuitbouw inclusief de funderingen en aangebrachte leidingen
- het uitbreken van de nieuw aangebrachte kelder
- herstel van het maaiveld tot het oorspronkelijke niveau met behulp van teelaarde
- verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein.

zal herstellen binnen de zes maanden, die een aanvang zullen nemen op de achtste dag na betekening van onderhavig vonnis, dit onder verbeurte van een dwangsom van € 350 per dag.

Bij gebreke hieraan te voldoen, machtigt de stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot herstel op kosten van beklaagde die zal verplicht worden alle uitvoeringskosten terug te betalen op kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de Beslagrechter (cfr. art. 153 decreet betreffende de ruimtelijke ordening).

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 2 mei 2005 door de beklaagde.
- 9 mei 2005 door het Openbaar Ministerie.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

1. De hogere beroepen van de beklaagde en het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

2.1. De onder telastlegging A.1 aan de beklaagde te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

2.2. Met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B is het zo dat art.146, 3° lid DORO zoals gewijzigd door art.7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat dit laatste niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Deze bepaling trad in werking op 22 augustus 2003. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in agrarisch gebied (zonder bijzondere waarde), geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg. Deze opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de

instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van de hierna vermelde herstellvordering, noch dat het hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu de strafrechter werd geadieerd op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, namelijk op 11 juni 2003 door de betekening van de oorspronkelijk dagvaarding aan de beklaagde.

3. De verjaring van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 nam, in de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagde, een aanvang op 27 juni 1997.

Anders dan voorgehouden door de beklaagde dateren de in de telastlegging A.1 vermelde feiten ook van na de datum waarop aan de toenmalige echtgenote van de beklaagde, mondcling bevel tot staking van de werken werd gegeven, zijnde 14 mei 1997 in plaats van 12 mei 1997 zoals verkeerdelijk vermeld in de besluiten. Op 27 juni 1997 stelde politieagent immers vast dat de werken werden verder gezet na het gedane bevel tot staking, hetgeen werd toegegeven door de beklaagde tijdens zijn verhoor van dezelfde dag (stukken 17 en 18 strafdossier). De verbalisant stelde op die datum tevens vast dat de verbouwing zo goed als afgewerkt was. Het dak was uitgevoerd, de muren bepleisterd en men was bezig de laatste hand te leggen aan de plaatsing van de ramen en deuren. De in de telastlegging A.1 vermelde werken, namelijk uitbreiding van de keuken en de aanlog van een terras met veranda, werden derhalve zeker tot en met 27 juni 1997 uitgevoerd.

De verjaring werd laatst nuttig gestuit door een daad van onderzoek op 26 april 2002, namelijk door de toezending door politiecommissaris aan de procureur des Konings te Vourne van het proces- verbaal nummer met een verklaring van de beklaagde (stuk 29 en 30 strafdossier). De verjaring zou zijn bereikt op 26 april 2007; de verjaringstermijn werd evenwel geschorst gedurende één jaar vanaf de dag waarop de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid, dit is 12 september 2003. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de *Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet correctionaliseerbare misdaden te verlengen* (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge artikel 5.2 van deze wet, zoals gewijzigd bij artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2002 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op het in de telastlegging A.1 omschreven misdrijf, dat dateert van vóór 2 september 2003.

Op dit misdrijf blijven de bepalingen van het oud artikel 24.1^o van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de *Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering* (B.S. 16 december 1998), van toepassing.

Vanaf 27 september 2007, datum waarop de zaak voor het hof werd ingeleid, werd de - op dat ogenblik nog steeds lopende verjaringstermijn - opnieuw geschorst overeenkomstig artikel 24, 1° van Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, zonder dat aan deze schorsing reeds een einde kwam.

De strafvordering met betrekking tot de telastlogging A.1. is zodoende niet vervallen door verjaring.

4.1. De beklaagde roept terecht in dat de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), ondertekend te Rome op 4 november 1950, is overschreden. De behandeling van de zaak heeft buitensporige vertraging opgelopen, waardoor artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.), opgemaakt te New-York op 19 december 1966 is geschonden.

Zo lag het opsporingsonderzoek na de vaststelling door de lokale politie van op 27 juni 1997 dat de werken waren verder gezet (ondanks het bevel tot staking), met aansluitend verhoor van de beklaagde, gedurende een termijn van bijna 5 jaar nagenoeg stil, met name tot 4 maart 2002 toen de procureur des Konings opdracht gaf de beklaagde te herverhooren gelet op de onderlussen geformuleerde herstellvordering.

Blijkens de brieven uitgaand van de cel ruimtelijke ordening bij de afdeling ROHM van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (stukken 20, 21 en 22 strafdossier) daterend van 26 juni 1997, 19 december 1997 en 17 december 1998 werd in die bijna vijfjarige periode door de procureur des Konings wel navraag gedaan naar het standpunt van de cel ruimtelijke ordening, doch na 17 december 1998 verstreekt een termijn van ruim 3 jaar, zonder enig herinneringsschrijven, alvorens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij brief van 7 februari 2002 zijn herstellvordering aan de procureur des Konings overmaakte.

4.2. De verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering of de vrijspraak zou moeten zijn. Artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf.

Het blijkt geenszins dat door het tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagde nadelig werd beïnvloed.

De aard van de hierna bewezen verklaarde telastlegging, die rechtstreeks betrekking heeft op de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening, brengt mee dat, niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar tevens dat een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Bij het bepalen van de strafmaat zal het hof terdege rekening houden met het grote tijdsverloop tussen de data van de feiten en het tijdstip waarop dit arrest wordt uitgesproken.

5. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het hof is de telastlegging A.1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beklagde bewezen.

Het wordt niet betwist door de beklagde dat hij zonder de vereiste vergunning startte met de uitbreiding van de keuken van zijn woning en de aanleg van een terras met veranda. Desbetreffend verklaarde hij op 21 mei 1997 aan de politie : *"Gezien, de naar onze normen, geringe omvang en gezien het feit dat onze buren hier niets op tegen hadden en het feit dat de verbouwing van op de openbare weg zelfs niet kan opgemerkt worden en gezien het feit van de tijdsdruk met het bouwverlof werd besloten voorlopig te starten met de bouw vooralscr de bouwtoelating af te wachten..."*.

Zo ook betwistte hij niet de werken te hebben verder gezet nadat zij werden stilgelegd op 14 mei 1997, steeds zonder de vereiste vergunning. Terzake verklaarde hij op 27 juni 1997 : *"Wat betreft de verbouwing die ik momenteel laat uitvoeren aan mijn woning in de kan ik zeggen dat de werken inderdaad verder gezet werden. Ik heb het dak laten leggen op de uitbreiding van onze keuken... Ik weet dat de werken reeds eerder door jullie diensten werden stilgelegd en dat de burgemeester dit bevel bekrachtigd heeft. U moet begrijpen dat ik die halfafgewerkte bouw loch niet zo kan laten staan. Ten eerste was dit een heel gevaarlijke situatie voor mijn kinderen die zich kunnen kwetsen. Ten tweede kon ik mijn gebouw niet meer afsluiten en kon iedereen via de raam- en deuropeningen mijn woning betreden. De regularisatie heb ik inmiddels al opgesteld via mijn architect Deze procedure zal echter nog maanden aanslepen, zodat ik daar niet kan op wachten en dat ik besloot de verbouwing te overdekken en de ramen en de deuren te laten insteken..."*

Het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening beval geen aanduiding nopens het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen van de beklagde volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklagde moet worden aangezien, nu hij door de middelen in conclusies aangevoerd het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, volstrekt niet geloofwaardig maakt.

De beklagde handelde in strijd met wat ieder normaal zorgvuldig en vooruitziend persoon verkerend in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

6.1. Bij de straftoemeting in hoofde van de beklagde houdt het hof rekening met de aard en de ernst van het bewezen misdrijf en met de persoonlijkheid van de beklagde, die wctens en willens zonder over de daartoe vereiste vergunning te beschikken overging tot uitbreidingswerken aan zijn reeds ruime woning. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij ondergeschikt gemaakt aan zijn

persoonlijk belang. In het voordeel van deze beklaagde houdt het hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen.

Slechts een geldboete van € 800, vermeerderd met de opdecimes, zou daarom een passende en aangewezen bestraffing zijn geweest, van aard deze beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de voorschriften terzake dient te houden. Rekening houdend met de miskennis van de redelijke termijn wordt de geldboete beperkt tot de helft.

6.2. Het hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat de beklaagde het misdrijf heeft gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

6.3. Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf dient de beklaagde te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp van de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, die sedert 15 december 2005 € 25 bedraagt en met 45 opdecimes dient te worden vermeerderd tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding van € 28,84, verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007.

7.1. Bij brief van 7 februari 2002 met bijlagen (stukken 23 t.e.m.27) vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als herstelmaatregel het uitvoeren van aanpassingswerken, meer bepaald het slopen van de wederrechtelijke aangebrachte veranda, terras en keukenuitbouw inclusief de funderingen en aangebrachte leidingen, het uitbreken van de nieuw aangebrachte kelder en het herstel van het maaiveld tot het oorspronkelijk niveau met behulp van teelaarde, alsook het verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein, met verbod van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot uitvoering van de aanpassingswerken.

7.2. In de mate dat de herstellvordering het uitbreken van de nieuw aangebrachte kelder beoogt, is ze gesteund op een feitelijke gedraging waarvoor de rechtbank en het hof niet gevat werd, zodat ze samen met de erop gcënte vordering tot verbeurte van een dwangsom niet ontvankelijk is.

7.3. Aan de onwettige toestand waarop de ontvankelijke herstellvordering betrekking heeft werd nog geen einde gesteld : de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie conform een daartoe afgeleverde stedenbouwkundige vergunning.

Artikel 149 §1 eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvorderingen op hun externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissingen van het bestuur uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening zijn genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur motiveert zijn herstelmaatregel als volgt :

"Overwegende dat de inbreuk in strijd is met de alhier geldende bestemmingsvoorschriften, dat geen toepassing kan worden gemaakt van de uitzonderingsmaatregelen (van) conform artikel 145 bis en 195 quinquies DORO omdat niet is voldaan aan de voorwaarden vermeld in deze artikels, aangezien het toelaatbaar volume (850 m² nuttige ruimte) ruimschoots werd overschreden; dat evenmin een vergelijk kan worden toegestaan aangezien deze werken onmiskenbaar een inbreuk plegen op de hoofdbestemming, zijnde agrarisch gebied; dat overeenkomstig artikel 149 DORO, aanpassingswerken worden gevorderd aangezien de meerwaarde niet kan worden gevorderd wegens het niet naleven van een bevel tot staking (art. 149§1, tweede lid, 4°)".

Terecht wijst de beklagde er op dat hij, anders dan voorghouden door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, niet is uitgesloten van de meerwaarderegeling.

De onmiddellijke toepassing van voormelde uitsluitingsgrond voor de meerwaardevordering als herstelmaatregel, voorzien in artikel 149 §1, tweede lid DORO, op de situaties daterend van vóór het in werking treden van het DORO, is in strijd met de regel van de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet. Bij het plegen van een inbreuk op de voorschriften inzake de ruimtelijke ordening moet de overtreder kunnen weten dat hij deze of gene straf kan oplopen. Hij moet op dat moment kunnen afwegen of hij de feiten zal plegen, en dit in het licht van de

mogelijke sanctie. Maar hij mag navolgend niet verrast worden door een latere wetswijziging waardoor hij zwaardere sancties zou kunnen oplopen, want dan zou hij misschien initieel de strafbare gedraging niet hebben gepleegd.

Het niet naleven van het gegeven bevel tot staking door de beklaagde, op een ogenblik dat het DORO nog niet in werking was en de miskenning van een stakingsbevel geen uitsluiting van de meerwaardevordering meebracht, kan derhalve te dezen geen grond tot uitsluiting van de aanwending van de meerwaarde als herstelmaatregel opleveren.

Voorts wijst de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur er in zijn motivering op dat geen toepassing kan gemaakt worden van de uitzonderingsmaatregelen conform artikel 145 bis en 195 quinquies DORO aangezien het toelaatbaar volume (850m³ nuttige ruimte) ruimschoots wordt overschreden. Sedert de geformuleerde herstellvordering werd bij artikel 45, 1° tot 6° van het decreet van het Vlaams parlement van 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004, in werking sedert 8 februari 2004) artikel 145 bis gewijzigd, ook wat het toelaatbaar volume betreft, dat thans 1.000 m³ nuttige ruimte betreft.

Het is wenselijk de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als herstellvorderende overheid de gelegenheid te geven kennis te nemen van hetgeen hiervoor werd uiteengezet en hem te verzoeken of hij in het licht daarvan zijn herstellvordering handhaaft, dan wel wenst te wijzigen.

OP DEZE GRONDEN,

Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen

2, 38, 40, 41 en 100 Strafwetboek,

21, 22 en 23 Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,

162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er te gronde over beslissend, met eenparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B vervallen door de opheffing van het strafbare karakter van de crin te last gelegde misdrijven,

veroordeelt voor de telastlegging A.1 tot een geldboete van € (400, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1.983,15 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 28,84,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten tot heden in beide aanleggen gemaakt aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 123,15 in eerste aanleg en op € 66,37 in hoger beroep, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf en reserveert de beslissing over de verdere kosten,

verklaart de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur wat betreft het uitbreken van de nieuw aangebrachte kelder en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom niet ontvankelijk,

en alvorens te oordelen nopens de ontvankelijke herstellvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom :

heropent de debatten,

verzoekt het openbaar ministerie om kennis te geven aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van wat hiervoor werd uiteengezet onder de randnummers 7.1 tot en met 7.3 en bij deze herstellvorderende overheid te informeren of hij in het licht daarvan zijn herstellvordering handhaaft, dan wel wenst te wijzigen,

zendt de zaak naar de terechtzitting van **vrijdag 29 februari 2008 om 9 uur.**

Kosten:		
	Afschriften:	19,95
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	10,39
		<hr/>
		60,34
	+ 10 % :	6,03
		<hr/>
	Totaal :€	66,37

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **8 november 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;